

Leto IX. (Vol. IX.)

18. AVGUSTA 1917.

Štev. (No. 16.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s priložo "Slovenska Žena".

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

Vse je zašumelo po Braga Augusti, ko se je razvedelo, da je senator Oteomero izginil. Prejšnji dan je bil še na trgu. Nikomur ni omenil, da namerava kam oditi. Kam je neki odšel?

In tudi Marcela, sestra glavarja Kasta je neznano kam izginila.

"Morda je odšel v Rim" so nekateri ugibali.

"Čemu je odšel tako skrivaj?"

"Niti svojim najožjim prijateljem ni povedal", so se čudili nekateri.

"Kaj pa, če mogoče Kast ve, kje je?", so si drugi namigavali skrivaj. "Zadnje čase, od kar je umoril Eukratido, si nista bila nič kaj dobra".

Vsem je bil še v živem spominu dogodek s trga, ko je Kast z bičem udaril Oteomera.

Sužnji Oteomerovi niso vedeli ničesar. Stražnike so našli zjutraj pomorje-

ne iz česar so sklepali, da se je moral zgoditi zločin. Toda resnice pa le nihče ni vedel.

Ko so Kastu sporočili, da je Oteomero neznano kam izginil, oziroma da se je zgodil zločin, delal se je jako začudenega.

Tako, kaj bi se naj zgodilo? Ukrasti ga vendar nihče ni mogel. Vsaj ni otrok. Da bi ga kdo umoril? Preiščite vso hišo in vrt, morda najdete kake sledi.

Zastonj je bilo seveda vse iskanje.

"Toraj ni nikakega sledu za njim?"

"Ne, in tudi za tvojo sestro ga ni?"

"Tudi nje ni? Čudno!"

Da bi odvrnil sum od sebe, se je delal jako potrtega radi sestre, kakor bi mu bilo jako žal za njo. Ukazal je preiskati celo mesto in vso okolico. Ko je preteklo teden dni in se ni moglo ničesar izvedeti ne o Oteomeru in ne o Marceli, tedaj je razglasil Kast Oteomerovo

premoženje kot državno last oziroma, kot svoje lastno premoženje. Vse služabnike, katerim je dal že Oteomero prostost je izpustil in nastanil v palači svoje lastno osobje.

Služabniki Oteomerovi skoro vsi kristjani, so slutili, kaj se je zgodilo. Prepričani so bili, da Kast prav dobro ve, kje sta Oteomero in Marcela, ako sta sploh še živa. Raskropili so se po mestu ter si poiskali nove službe in dela.

Afra je bila stara sužnja, ki je skoraj celo življenje preživela v Oteomerovi družini. Bila je prva, ki je našla milost svete vere in je bila ona tista ki je pridobila Eukratido za Kristusa in skupaj z njo vse ostale sužnje.

Jokaje je odhajala starka iz palače, kjer je užila toliko lepih ur, kjer jo tako rekoč niso smatrali za sužnjo temveč za člana družine. Jokaje je pred odhodom še enkrat poljubila kamen, ki je zakrival grob svete mučenice Eukradite.

Nastanila se je v mestu pri neki krščanski družini, kjer so se veliko posvetovali, kako bi izvedeli, kam sta izginila Oteomero in Marcela.

Kast je Oteomera smrtno sovražil. Sklenil je tudi, da umori Oteomera in Lupercija. Marcela je sama čula, ko je Kast sklenil to s svojimi prijatelji. Kast ju je gotovo umoril, ali pa zaprl v kako ječo. Tako so se kristjani med seboj pogovarjali in ugibali, kako bi jima prišli na sled. Sklenili so skrivaj na kak način preiskati vse državne ječe.

Toda prešli so meseci, a o Oteomeru in Marceli ni bilo ne duha ne sluha. Naposled so žalostni opustili vse nadaljnjo iskanje.

Lupercij o vsem tem ni izvedel ničesar. Pred svojim odhodom na sever je še pisal pismo in ga poslal v Luzitanijo. — Takoj ko pridem iz severa, se vidimo v Braga Augusti, — je pisal in s težkim srcem odšel z vojsko proti severu.

Svojo vojsko je vodil skozi Emono proti Donavi, ki je bila državna meja na severu. Tevtoni so pridrli že precej daleč proti jugu, tako sta obe vojski kmalu trčili skupaj. Tevtoni so bili strašni vojaki. Obblečeni so bili v volovske in bikove kože tako, da so imeli roge na glavi z divjimi strašnimi pogledi. Na iskrih konjih, oboroženi z sulicami in meči, so napadali rimsko vojsko. Krvavi boj je nastal. Že so zmagovali Teutoni in se je Lupercijeva vojska začela umikati, ko Lupercij potegne svoj meč, zdirja pred svojo vojsko in glasno kriče navduši svoje vojake, da so se z novo silo vrgli na sovražnika. Teutoni so tudi zbrali sve svoje sile in se s strašnim krikom postavili v bran. Lupercijevi vojaki so bili hrabri, toda premalo jih je bilo, in jeli so se zopet umikati.

Že se je naredila v njih desnem krilu velika vrzel in so se Teutoni, svesti si svoje zmage, zagnali s vso silo ta oslabljen oddelek vojske. Lupercij je videl veliko nevarnost ki preti vojski. Potegnil je svoj meč in se sam pognal v bojni metež. Ko so vojaki videli svojega poveljnika na čelu, so dobili nov pogum in z nova so se zagnali na divjega sovražnika. Strašna bitka se je vnela, ne to ni bila bitka, to je bilo mesarsko klanje.

Teutoni so se za trenutek umaknili. Toda bilo jih je veliko več nego Rimljanov. Zmaga se je obračala sedaj no to sedaj na drugo stran, slednjič je pa vendar zmagala premoč Teutonov. Rimska vojska se je začela umikati. Lupercij je kričal, navduševal in hrabil vojake, toda zastoj je bilo. Teutoni so zmagovali.

"Vse je zgubljeno", je mislil Lupercij in že je hotel dati ukaz, naj se vojska umakne in zbeži.

Toda v tem trenutku mu je prihitel na pomoč močan oddelek rimske vojske iz levega krila, kateremu je poveljeval mlađi a junaški Konstantin, sin Konstancija Flora.

(Dalje prihodnjič.)

MATI ČUDOVITA, IZPROSI NAM MIR!

Rdeča luč.

V nepreglednih stepah severne Amerike se vije železniška proga pacifiške železnice. Krog in krog sami gozdovi in visoka trava, kamor seže pogled. Vtej puščavi stoji železniška stražnica. Daleč na okrog ni nobene hiše, nobenega človeškega bivališča. Precej poguma je treba stražniku, da si upa v tej puščavi, daleč proč od ljudi opravljati svojo službo. Pogostokrat so v teh krajih roparji vstavili vlak in ga oropali. Ravnateljstvo železnice je take čuvajnice zaupalo le hrabrim in neustrašenim ljudem. Na tej stražnici je sameval krepek in bradat mož, katerega bi težko spoznali za Ivana Belina.

Po mnogem in brezuspešnem poizvedovanju za sestro, je slednjič zgubil vse upanje, da bi kedaj še kaj zvedel o njej in prevzel je službo pri železnici.

Že celih deset let je životaril tu in zvesto čuval izročeno mu železno cesto. Ne samo enkrat je imel priložnost pokazati svojo hrabrost in mnogokrat je rešil s svojo čuječnostjo vlak pred roparji. Deset let je bil sam in mimovozeči vlak mu je dovažal potrebni živež. Nikogar ni imel na svetu, ki bi ga bil ljubil in zato mu je prijala ta samota in se je v njej počutil srečnega.

Železniška družba je vedela ceniti zvestobo in službovanje njegovo, zato so mu ob desetletnici poslali pomočnika, nekega Škota po imenu Toma. Vesel je bil Ivan novega tovariša vendar je kmalu spoznal, da se je prerano veselil. Tom ni bil samo lenuh prve

vrste, pač pa tudi hudoben. Ivan je moral sedaj še bolj na vse paziti, kakor prej. Ni mu zaupal in želel je, da bi ga nikdar ne bili k njemu poslali.

Ivan je nekega vročega poletnega dne pregledoval železniški tir. Tračnice so žarele od vročega solnca in telegrafične žice so brnele od vročine. Le njegov korak je motil svečani mir in tihoto pustega kraja, drugega glasu ni bilo slišati. Naenkrat je obstal in poslušal. Njegov tanki sluh, vajen tihote je čul, kakor bi nekje jokalo dete. — Poslušaj in poslušaj — zopet otročji jok —. Kaj more biti? Glas je prihajal iz visoke trave. Pripravljen na vsak slučaj, potegne Ivan iza pasu samokres in previdno stopa in odgrinja visoko travo v smeri od koder se mu je zdelo, da prihaja glas. Kar naenkrat je obstal. V travi je ležal kake tri leta stari otrok, ki je poskušal vstati, pa ni imel več moči.

"Ubogo dete", si je mislil Ivan in rahlo dvignil dečka iz trave. "Pojdi dete greva k tvoji mami", je spregovoril. Otrok je utihnil in se potolažil, ko je videl, da se ni treba bati bradatega moža.

Kje se je vzelo to dete? se je vpraševal Ivan. Otrok mu ni vedel nič povedati. Naj bo kakor hoče, stariši se bodo že oglasili, si je mislil in vzel je otroka in ga nesel domov. Edino, kar je vedelo dete povedati, da mu je ime "Ivanček".

"Sva pa sedaj skupaj dva Ivana, je rekel Ivan in skrbno nesel dečka, ki je med tem zaspal v stražnico.

Tom je ležal na klopi pred stražnico in ravnokar v rokah držal steklenico žganja, ko je prišel mimo Ivan z dečkom v naročju.

"Ha, ha, ha," se mu je zaničljivo nasmejal "kje si pa dobil to žabo?"

Užalilo je Ivana to surovo vprašanje in ni mu odgovoril. Le pomilovalno se je ozrl na pijanega suroveža.

"Tega je bilo še potreba v kočo! Še spati ne bo mogoče, če bo otrok kričal. Treba mu bo zaviti vrat!" je govoril sam seboj pijani Tom in potegnil krepek požirek iz steklenice. Dobro, da tega Ivan ni slišal, ker slabo bi se godilo brezsrčnežu in bi mu gotovo dal poskušati svoje pesti.

Ivan je čakal, da pride kdo poizvedovat za otrokom, in že je minilo teden dni pa od nikoder ni nihče prišel. Otrok se je kmalu privadil svojega rešitelja. Ivan mu je pa tako lepo stregel, da bi lastna mati ne mogla bolje. Kadar se je deček spomnil na mater, je začel jokati, pa takoj ga je Ivan znal potolažiti in ga privesti na druge misli.

V stražnici je imel Ivan svetilko, ki je imela razno barvne šipe za dajati znamenja mimovozečim vlakom. Bela barva je bila znamenje voziti počasi. Rdeča: vstaviti vlak. Veliko veselje je imel otrok s to svetilko in nhitreje ga utolažil Ivan s tem, da je prižgal svetilko in otrok se je divil lepim barvam, katere je razsvetljevala luč.

Tom je vedno postrani gledal dečka in če je le mogel, je s kako pikro opazko žalil dobrega Ivana in ga zasmehoval zaradi njegove usmiljenosti do zapuščenega otroka. Ivan je vse tiho potrpel, pazil je pa tembolj na najdenčka, ko je videl, kako ga ta surovež sovraži. Ivan si je želel, da bi ne bilo tega človeka pri njem in bi z malim Ivančkom bil sam v tej samoti. Na vsak način je sklenil prositi pri ravnateljstvu, da premestijo Toma.

Bilo je poletnega večera. Mali Ivan je že spal. Toma ni bilo doma; odšel je namreč, kakor je rekel, v oddaljeno na-

selbino, da si nakupi nekaj stvari. Ivanu se sicer ni zdelo, da bi bil opravičen ravno ta večer iti kupovat, ker je bilo še vsega dovolj za potrebo shrambi. Ker se ni hotel prepirati, mu je že zaradi ljubega miru dovolil iti.

Neka temna slutnja se je polastila Ivanovega srca, kakor bi slutil nesrečo. Sam ni vedel zakaj. Pripravil je signalno svetilko in jo položil na mizo, da bi jo imel pri rokah, ker vlak ima vsak čas priti. Na to je šel pred stražnico in se naslonil na ograjo ter prisluškoval, če že prihaja vlak. Vse je bilo tiho. — Tema je bila krog in krog. Kar začuje rahel šum, kakor bi nekaj se plazilo po travi. Vzravnal se je in stopil nekoliko korakov proti smeri, od koder se je slišal šum. Ravno je hotel seči za pas po samokres, kar je začutil jermen ogrog ramen in odskočil je nazaj. V tem se je zanjka še bolj zategnila. Brez, da bi se mogel braniti, sta ga dva tolovanja povezala in mu z robcem zamašila usta. Pri tem se je eden tolovajev zakrohotal: "Tako mister, sedaj si v naših rokah. Le kar tiho bodi, ker če se ti posreči le spregovoriti, bi mi bilo res žal kroglice." Drugi ropar je bil tiho. Ivan je po postavi spoznal Toma, kateri je zato stopil k železnici v službo, da bi imel priliko oropati vlak.

Zaman se je Ivan trudil oprostiti se vezi, jermenje je držalo trdno. Zastajalo mu je dihanje vsled v usta stlačenega robca.

Na to sta ga roparja dvignila in ga nelsa na železniški tir in ga položila povprečno čez tračnice, na katere sta ga privezala za roke in noge.

Vlak je moral vsak trenutek priti. — Oj groza! Že ga je čul v daljavi sopihati. Tračnice so se tresle — tresel se je tudi na smrt obsojeni Ivan.

Tolovaja sta hitela razdirati tračnice, da bi vlak takoj za postajo moral treščiti v globok jarek. Ivan je moral vse to mirno gledati in čakati smrti. Že je videl dve žareče luči, ki so se v strašni naglici bljižale. Le mala razdalja še, morda par

sekund — in bo že žrtev smrti. — Znoj mu je stopil na čelo. V tej divji pustinji in na tako strašen način končati življenje. Zaprl je oči in začel moliti.

Čuj! Kaj je to? Štirikrat, petkrat je zažvižgala piščal — sopara se vali iz lokomotive — iskre se vsipljejo iz dimnika — in vlak je obstal.

Ivan, ki je bil bolj mrtev nego živ, je odprl oči. Tik pred njim je stala strašna lokomotiva in čutil je vročino, ki je prihajala iz nje.

Kdo je dal signal, da se naj vstavi vlak? V tem je pogledal proti stražnici. Rdeča luč je svetila naravnost na cesto. Razbojnika tega nista storila! Kdo bi to storil?

Iz vlaka je stopila cela truma ljudi, ki so vpraševali, kaj se je zgodilo. Tako nenaden signal, zavstaviti vlak! Strojevodja je morel napeti vse sile, da ga je vstavil. Stresli so se vozovi, da so se prebudili potniki, ki so že dremali na svojih sedežih.

"Kje je stražnik, so vpraševali, ker ga ni bilo od nikoder, da bi jim pojasnil, zakaj je dal znamenje vstaviti. V temi so zapazili bežati dve temni postavi. Ker se na peziv "stoj" nista vstavila, so železničarji streljali za njima s puškami. Začul se je bolesten vsklik. Eden roparjev je padel zadet. Nekaj mož ga je prineslo lahko ranjenega k vlaku in zvezalo. Drugemu se je posrečilo zbežati. Med tem so našli Ivana in ga osvobodili vezi in mu odmašili usta. Groza je spreletela vse, ko so ga zagledali in potem ko jim je pripovedoval, kako se je vse zgodilo in kaj so nameravali roparji. Prva Ivanova misel je bila na dečka. Stekel je kolikor so mu pripuščale moči proti stražnici. "Hvala Bogu!" je zaklical in rešena je bila tudi uganka, kdo je vstavil vlak. Na klopi pri mizi je sedel mali Ivanček in gledal barvano svetilko. Rdeči žarek je odseval naravnost na železniško progo. Deček je bil nevede in nehote rešitelj svojega rednika in potnikov. Predramil ga je ropot, ko sta tolovaja razbijala tračnice

in zagledavši na mizi lepo barvano svetilko, s katero se je vedno tako rad igral, je takoj vstal in splezal na stol in začel obračati svetilko. Slučajno jo je obrnil tako, da je rdeča svetloba svetila skozi okno in to ravnotakrat, ko je bil vlak že tik pred postajo.

Ivan se je zgrudil pred dečka na kolena in ga je objel in hvalil je Boga za čudovito rešitev. Potniki so bili po večini starejši možje, vendar si je marsikateri obrisal solzo, ki se mu je prikradla iz oči. Najstarejši med potniki je segel v denarnico in vsul je pest zlatov na mizo pred malega Ivana. Temu vzgledu so sledili tudi drugi in kmalu je bil precejšen kup zlatega denarja na mizi.

Med tem so popravili razbite tračnice in ljudje so se začeli poslavljati od stražnika in dečka. Na vlak seboj so vzeli tudi Toma, ki je bil le lahko ranjen. Ko je ta iz pregovorov spoznal, komu se ima zahvaliti, da se je njegov zlobni namen ponesrečil, je začel kleti češ: zakaj ni to žabo prvi dan vrgel ob steno. Za te besede je dobil od enega potnika tako brco, da je kar utihnil.

Ravnateljstvo železnice je zvedelo za ves dogodek in je poslalo Ivanu pohvalno pismo in nakaznico za dva tisoč dolarjev. Dobremu možu je bilo to v veliko veselje in pridjal je to svoto k denarju, ki so ga darovali potniki malemu Ivanu za njegovo prihodnost. Dobil je tudi novega pomočnika, mladega in pripravnega fanta, do katerega je imel takoj zaupanje in ni se varal. Lahko mu je brez skrbi zaupal stražnico in dečka.

Nekega dne se je vračal Ivan iz pregledovanja ceste. Harry, tako je bilo ime novemu pomočniku, mu je prišel precej daleč nasproti.

"Kje imaš dečka, Harry? je vprašal Ivan, ko ga je zagledal samega.

Harry se je namuzal in pomenjivo nasmejal: "Doma sedi v naročju svoje matere".

"Kaj?"

"Res! Mati in oče sta prišla z vlakom

in sedaj te pričakujeta doma, da bi se ti zahvalila".

Vstrašil se je Ivan te novice. Žal mu je bilo za dečkom, ki ga bode moral zgubiti, katerega je tako vzljubil.

"To še ni vse", je nadaljeval Harry, ko sta se vračala proti domu, "imam ti še nekaj povedati — nekaj zelo zanimivega."

Ivan je obstal in nestrpno vprašal tovariša: "Kaj imaš vendar! Povej in ne muči me!"

"Gospa je Slovenka — tvoja rojakinja je —"

Ivan je potresel tovariša za ramo, da je ta kar odskočil.

"Ali še ne bodeš povedal? Kdo je ta gospa? Koliko je stara? Ti veš —"

"Počasi, počasi Ivan, vse izveš. Velika radost te čaka. Zato me je gospa poslala tebi nasproti, da te na to pripravim."

"Kako ji je ime, hočem vedeti!" je skoraj jezno zakričal Ivan.

"Ime — čakaj Ivan — njeno ime je — Metka."

Ivan si je stisnil roke na prsi in skoraj bi bil padel na tla. "Metka, Metka moja sestra!" in začel je korakati tako naglo proti postaji, da ga Harry ni mogel dohajati.

Od stražnice sem je videl prihajati žensko z dečkom v naročju in za njo je stal lepo oblečen gospod — gotovo svak.

Snidenja tako dolgo razločenih in po tako čudovitih potih zopet najdenih ni mogoče popisati. Objemanja, plakanja od veselja ni bilo konca ne kraja. Mali Ivan je ves srečen tekal od enega do drugega.

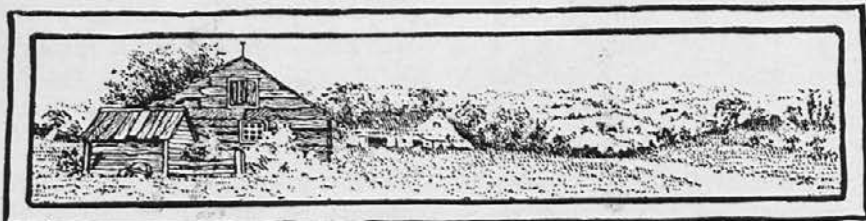
Harry je v naglici pripravil nekoliko okrepčila in sede pri mizi so si pripovedovali svoje dogodke. Metka je pripovedovala svojo povest od dne, ko je šla kot mala deklica v mesto, pa do danes ko se je kot postavna gospa z bratom po dolgem času zopet srečala.

Od početka je Metka pisala večkrat bratu. Potem je bila dolgo časa bolna

in sama ni mogla pisati. Prosila je druge, da bi pisali in rekli so ji, da so pisali. Kakor sedaj spozna, niso pisali nič. Ko je ozdravela morala je s svojo gospo potovati v Ameriko, kjer je bil njen mož inženir pri gradnji neke železnice. Iz Amerike je pisala varuhu Mulecu in ga vprašala po bratu. Dobila je odgovor, da je Ivan ničvreden človek, da je pobegnil od njega in sedaj sploh za njega ne ve in tudi vedeti noče. Veliko je prejkala zaradi brata, posebno, ker ga ji je bezsrčni varuh tako začrnil. Pozneje se je seznamila s svojim sedanjim možem, s katerim sta začela malo trgovino. Premoženje jima je rastlo in Bog je blagoslovil njun zakon s sinčkom Ivančekom, katerega sta bila zelo vesela. Metko je gnalo domotožje in rada bi videla še svojo domovino. Pregovorila je moža, da sta se odpravila na potovanje. Na potovanju po železnici se jima je nekega jutra zgubil otrok. Nihče ni vedel, kam je izginil. Padel je iz vlaka v travo, kjer ga je najdel potem Ivan. Ko sta ga pogrešila, so ustavili vlak, in celi dan sta ga iskala brez uspeha. Ko se je storila noč, sta se odpovedala poslednji nadi, da bi še dete kdaj našla, ker je gotovo mrtvo, ali ga je pa požrla divja zver. Kdo bi si takrat mislil v kako dobrih rokah se je nahajal deček.

Šele pred par dnevi sta čitala v časnikih o čudoviti rešitvi železniškega stražnika Ivana Belina in o dečku, najdenčku, ki je rešil vlak. Metka je takoj slutila, ko je brala to ime, da to ne more nihče drugi biti, kakor njen brat. Takoj sta se podala na pot in sedaj sta prišla sem, kjer ju je čakalo tako neizmerno veselje. Teden dni so še ostali skupaj, potem sta odpotovala sestra in svak z Ivančekom na svoj dom.

Nekaj tednov pozneje se je poslovil tudi Ivan od tovariša Harry-ja, ki je bil imenovan na njegovega naslednika in se preselil k sestri. Tudi mu ni bilo več mogoče biti samem brez svojega ljubega Ivančka. (Konec.)

Iz Slovenskih Naselbin.

Pueblo, Colo. — Šola Marije Pomagaj. — Dragi gospod urednik: — Zelo smo bili veseli ko smo zagledali sliko graduantov iz naše šole lansko leto. V tem pismu pošiljam tudi sliko letošnjih graduantov, in Vas prosim, da bi jo hoteli priobčiti v Veliki Ave Maria. Imena graduantov so: prva vrsta od leve na desne: Jakob Skube, John Frontel, Karl Božič, William Culig, Christopher Vidmar; druga vrsta: Angela Stazinski, Stephania Babich, Anthony

Palmerjevo diplomu za lepopisje je dobilo sedemnajst učencev in učenek med katerimi sem tudi jaz. Seveda nas je stalo nekoliko truda in potrpljenja, da smo tako dobro izdelali vse vaje (drills) in tako zaslužili diplomu katere smo bili tako veseli.

Ob sklepu šole smo imeli tudi igro v dvorani sv. Jožefa. Deklice iz sedmega in osmega razreda so igrale "Junaške Blejke", dečki iz sedmega in osmega razreda so igrali "Krčmar pri zvitem rogu" in "Kmet in avtomat".

Perše, Anthony Gershick, Catherine Perše, Regina Thomas; tretja vrsta: Rose Petroš, Dorothy Jerman, č. g. Ciril, naš župnik, in č. g. Urban, njihov pomočnik, Elizabeth Jerman, Pauline Godec. Vseh skupaj jih je petnajst, res lepo število za našo katoliško šolo, zato ker mnogi starši ne pošiljajo svojih otrok toliko časa v šolo, da bi izdelali osmi razred, ampak jih vzamejo iz šole v tistih letih, ko se bi največ učili. Zdaj je število pametnih staršev vedno večje. Vsa čast jim!

Manjše deklince so imele "There is no Flag like the Red, White and Blue", in dečki "In Funland". Ob Božiču bomo imeli tudi igro za manjše otroke. Benediktinske sestre, naše učiteljice, so se jako zanimale da bi igra lepo izšla. V dvorani sv. Jožefa smo imeli tudi razstavo šolskega šivanja in ročnega dela, kar se je vsim dopadlo.

Dvanajstega avgusta bodo priredili veselico na vrtu pri cerkvi, za katero se farani marljivo trudijo, da bi bil dober uspeh.

Pretečeni teden smo imeli dva odlična gosta na obisku pri našem župniku č. g. Ciril Zupan. Obiskala sta nas č. g. Anton Ogulin in č. g. Janez Seliskar D. D. V nedeljo so nas razveselili z prelepo pridigo. Hvala Vam! Kako nas je veselilo videti na enkrat tri slovenske duhovnike v naši cerkvi.

Ker je moj dopis že precej dolg hočem za danes skleniti, se pa zopet drugi krat kaj oglasim.

Vas in vse naročnike pozdravlja,

Elizabeth Kolar,

učenka 6. razreda šole Marije Pomagaj v Pueblo, Colo.

69 regiment newyorških velkomestnih fantov se je vežbal ranega jutra v petek 27. julija. Vsi utrujeni so prišli opoldne v vojašnico na Lexington Ave. — Gotovo so bili vsi lačni in utrujeni in so komaj čakali znamenja za obed. — Obed pride. Fantje sedijo okrog miz. Toda — ojoj! — Na krožnikih dobijo izborna kuhano šunko s zeljem, ki je tako lepo dišala. Toda — petek. Vseh 2000 fantov je vstalo od mize in je izjavilo da ne hode jedlo mesa. New Yorški "Sun" daje odločnim fantom čast. Vkljub gladi in utrujenosti pa se dva tisoč fantov ni pritaknilo dišeče "šunke". — Seveda, kaj ne, to so bili "farški podrepniki", morda "fanatiki". Konda kaj ne, sramota za Ameriko, da ima take vojake. Cel New York je mislil drugače. — "Sun" poroča, da se je vojaški duhovnik izrazil, da bi fantje lahko jedli meso, ker vojaki imajo zato posebno dovoljenje. Toda izjavili so se, da hočejo vsak petek postno. Ravno ta dan je pa 1600 fantov te kompanije pristopilo k sv. spovedi in v soboto zjutraj 28. julija k obhajilu v cerkvi sv. Štefana. — Čast tem fantom? —

Par vprašanj:

1. Čitatelj, ješ ti meso v petek? ga jeste pri vas? Kaj praviš ti na ta dogodek? — Ti so fantje vojaki! Težko so delali od 5. ure zjutraj! Malo misli!

2. V Avstriji so naši vojaki tudi katoliški fantje. Katoliška vera je ena in ista tukaj in tam? Ali se je že kdaj čulo, da so katoliški fantje v katoliški (?) Avstriji naredili kaj takega? — "Sun" poroča, da je dobila vojaška kuhinja ukaz, da da vsak petek postna jedila. Ali bi katoliška (?) Avstrija to storila. In vendar Avstrijaki toliko hvalijo Avstrijo in je v Ameriki vse tako strašno zanič in pokvarjeno in narobe. — Čitatelj, misli!

Cleveland, Ohio. Dolgo časa že prebiram Ave Maria. Vsaka številka mi bolj ugaja, ugaja zato, ker delujete neustrašeno za vero in narod. Bral sem tudi oni dopis od rojaka, ki pravi, da ne bi pisali tako strogo proti "Rdečkarjem". Po mojem mnenju in mali skušnji s temi ljudmi, je pa ravno to uzrok, da so postali tako prešerni, ker smo jih vedno "hendlali" z rokavicami. Balí smo se zameriti njim.

Eden iz bojzljivosti, drugi radi "biznisa", tretji radi kakega drugega uzroka. Zato je pa prišlo do tega, da so oni vedno nad nami, nas zmerjajo z najgršimi imeni zaničujejo povsod. Ko pa nas kateri reče besedico, ki jim ni povolji, se pa takoj jako užaljene počutijo in javkajo o "ljubezni do bližnega", o "Kristovem zgledu" in tako dalje. Nič! Jaz pravim Ave Maria je nastopala pravo pot in jo nastopa sedaj. Ni treba žaliti nalašč, ker na jesih se malo muh vjame. Ni pa treba nam vsega požirati in kleče za njimi hoditi, češ, mi smo tudi ljudje, smo Slovenci. Slovenski svet čim dalje bolj spregleduje in vidi, da so ti voditelji "Rdečkarjev" največi parasiiti na delavstvu. Oni imajo mastne službice, vlečejo iz svojih neumnih rdečih sužnjev dolarčke, s katerimi potem laho dobro jedo in pijejo z največjimi kapitalisti in prodajo načrte delavcev za judežove groše in se v pest smejejo vsem onim, ki jih podpirajo. Seveda morajo pa ti strički imeti gonjo zoper kako stvar, drugače bi morebiti še kateri izmed njih sužnov se toliko izbrihtal, da bi vedel, kako jih ti voditeljski mažejo. Cerkev jim pa že itak smrdi, ker jim očita, da je odirati uboge v nebovpijoča krivica, jim predstavlja trenutek, ko bodo stali pred vsevednim Sodnikom, in jih svari proti razuzdanem življenju. Zato pa, glej, kako prav pride ravno to! "Nič za vero, proč s cerkvijo, to je sam humbug. Boga ni, duhovniki samo slepijo nekatere nevedne ljudi, da se jih držijo. Ali človeka vedno držati samo z obljubami je težko. Z tako gonjo zoper vero, Boga in cerkev, se drži ljudi le malo časa. Ze toliko let upijejo ti rdeči "Hauptmani", a delavec je na istem kakor je bil, ako ne naslabšem. Začeli so ljudje spregledavati. Vidiijo, da od te strani ni pomoči za zboljšanje svojih razmer in zato opuščajo "Hauptmane". Seveda to pa zmanjšuje število dolarčkov, ki so do sedaj tako deževali v Chicago. Suša preti, suša, in "Hauptmani", ki so dosedaj tako brez skrbi jedli in pili s kapitalisti in z njimi "gamblali", ako pojde tako naprej bodo morali tudi na delo, ako bodo hoteli živeti. Samo šmiranje, kakor se kaže ne bo neslo. Vse to pa boli in dela skrbi. Zato pa treba nad papeže, nad škofo in duhovnike, da se obrne pozornost ljudi v stran od njih samih, da ne bodo tako hitro opazili, kake voličke redijo v Chicaškem "templju". Napram vsemu temu pa naj mi samo molčimo, ali pa prav ponižno prosimo za besedo?! Še malo ne! Zdaj je čas da se ljudem, ki so se dali zapeljati, pokaže, kje je resnica, kje je olajšava. Delavec ima težko stališče, a s tem, da futra nekaj kričaveč, ki so zoper Boga in Cerkev, si ga nikakor ne bode po lajšal. Zato pa je čisto prav, da gre Ave Maria neustrašeno naprej, da posveti resnici in razkrinka one krive preroke, ki bi radi živeli brez dela in se vozili v lepih vozovih z kapitalisti in pili in jedli z njimi za trdo prislužene dolarje naših ljudi. Ave Maria, toraj,

naprej! Resnico povej vselej in povsod, tudi ako boli. Operacija boli, toda je potrebna. Ave Maria neustrašeno naprej, za vero in narod!

Naročnik.

"Svobodo in samostojnost vsem narodom na svetu", je naloga, katero si je zadal naš predsednik Wilson v sedanji krizi človeškega rodu. Le kadar bode popolna prostost zmaga, prostost, kakoršno je Bog dal človeku in kakoršno je posvetil Jezus Kristus s svojimi vzvišenimi nauki, namreč prostost, ki stoji na trdni in mogočni skali Jezusovih naukov ljubezni do bližnjega, pravičnosti in vere, bode pravi mir zavladal na celim svetu. Organizir-

rati hoče posebne odbore raznih narodov, ki naj vsak skuša doseči soglasje vsakega naroda posebej za te ideje. Z zrakoplovi bodo, ponesli amerikanski zrakoplovci cele zaboje cirkularjev in jih raztrosili med narode, kjer se ne sme o tem govoriti, da jih bodo navdušili, da vstrajajo in da vsi krepko delujejo za mir in konec vojske. — Večinoma vsi škofje po Ameriki so ukazali razne pobožnosti, v katerih naj se prosi blagoslova in božje pomoči za to plemenito delo našega predsednika.

Časnike in magazine se more pošiljati tudi vojakom na fronto. Zadostuje samo znamka za 1c. — Vendar zavitki se morajo osebno oddati na pošti.

Nekoliko rdečih kopriv.

Konda je izračunal, da je med jetniki Združenih držav več kot 50 procentov katoličanov. — Seveda, dokler imamo med seboj katoličane kakoršen je Konda, Francika Penko et tutti quanti, ali se kdo čudi temu? — Slab, odpadli katoličan je kakor pokvarjeno zelje — vse zasmradi!

Annie Eltz iz Sandy, Utah je tudi dična napredna — rdečkasta — slobodomiselna — socialistična prvoboriteljica. Anica, saj si pridna! No, no! Le nikar se ne jezi! Vidiš je zica škodi lepoti. Vidiš, popolnoma se strinjamo s teboj, da si res "na pravem potu" — v lastno nesrečo!

Sedaj se je pa že Rev. Ažbe iz Waukegan zameril rdečkarjem. Baje se je "nekoč hudo zadiral" v nerodni dom! — I, kaj pak! — Vse lahko prenesete, samo resnice in pravice ne!

"O naši luni" je začel pisati uvodne članke učeni Konda — Da, da! To je tvarnia za vas. — Luna, luna! — O tej pišite, se bolje poznata kakor pa z vero.

"Jejmenasta! Detešmentajl", ali so pa rdeča mama, ki slišijo na ime Francike Penko, hudi! Tam v Clevelandu — Newburg so doma. Veste, kako nas bode ta dična rdečkarica "štrafala"? Piše: "Naši otroci bodo vzgojeni v svobodomiselnem principu (mh!) in s tem bode dobila rimokatoliška cerkev že precejšen udarec!" Revica! — Veste kakšen bode ta udarec za katoliško cerkev? Vzemimo, da bi vi peljali svoje uboge nedolžne otročičke k cerkvi sv. Lovrenca in tam z glavico vsakega otročiča kolikor mogli udarili ob cerkveni zid, pa bi na ranjenih glavicah ubogih svojih otročičkov videli "hud udarec" za katoliško cerkev, ako vi otročičke svoje sami pokvarite in pohujšate. — Ej, Francika, Francika, so bili mogočnejši in večji moške in večje žene, ki so poskušali zadati sv. katoliški cerkvi "precejšen udarec", pa so sebe udarili — svojo glavo raz-

bili, od sv. cerkve pa niti praška niso odbili. Pa boste vi? Tisoče Franck in še tisoče Kondatov zraven — pa bo vse delo zastoj! — Peklenska vrata je ne bodo premagale!

Glas Svobode, ali pravilno "Glas strašanske satanske smrdobe", piše o Bogu takole: "Svetemu Petru se je zdehalo. Gabriel je smrčal, in Mojzes, Jehova & Co. so končali s svojimi načrti za razne vojske in prelivanje krvi nad nedolžnimi narodi. Očetu je odpovedala pamet, Sin je lenuharil . . .

. . . Nebeški mir pa je bil pretrgan, ko je bog zamahnil z roko, grozno klihnul in rekel . . . Tako oporekanje od strani nebeškega Sina, pa je vjezilo vsemogočnega Boga in zato je zaupil, da se je vse nebo treslo: "Mir tiho! Samo enkrat mi še oporekaj! Ali češ, da te s silo naženem?" (namreč na svet, da se učlovečiš!) I, t, d. — Sveti križ imenuje planke! — Satansko! Samo obseden človek more kaj tako diaboličnega zapisati. Prepričani smo, da se tolikega bogokletja v nobenem drugem jeziku na svetu ne tiska, kakor ravno v našem slovenskem jeziku in sicer po tem nesrečnem Kondežu! — Dragi čitatelji, oprostite, da smo priobčili dobesedno to strašno bogokletje, ki pa še ni najhujše, ki ga izbruha ta človek iz svojega srca! — Priobčili smo, ga pa radi tega, da ga bodo čitali oni slovenski čč, gg. župniki, ki še ne vrjamejo, da bi bil ta list res tako strašno slab, da bi morali odreči sveto odvezo onemu, ki ga čita ali naroča, ali ki spada v organizacijo, ki ima ta list za svoje glasilo. — Da, jasno je, list, ki more izbruhati toliko bogokletje, je katoličanu prepovedan list. Zato pa, kdor naroča ali čita ta list ali spada v organizacijo, ki ima ta list za svoje glasilo ne more preje veljavne spovedi opraviti, dokler ga ne pusti ali dokler iz organizacije ne izstopi. — Kdor pa to pri spovedi zamolči, pa je dobil sveto odvezo, ta sveta odveza ne velja nič, ker je zamolčal smrtni greh. Storil je nov božji rop,

Sploh pa: Kdor bere ta list, ga naroča, ali kdor spada v organizacijo, ki ga ima za svoje glasilo, pa pri tem še gre v cerkev, še morda trdi o sebi, da je katoličan, zasluži, da mu vsak pošten človek pljune v obraz kot najgršemu hinavcu in izdajalcu!

Zagovornik poštenih žcn iz Gowande, N. Y. daje našemu uredniku najlepše spričevalo. Imenuje ga "zagovornika krščanske morale", "učitelja Kristusovega nauka", "deviškega premagovalca samega sebe". Hvala za lepo priznanje!

Zakaj so bili ustanovljeni ženski samostani vprašuje ta revček? Le počakajte, da vas obišče kaka bolezen, ko bode treba iskati primerno bolnišnico, pa boste videli, zakaj so ženski samostani! — Ako boste nadalje tako pili, kakor sedaj pijete, revček, boste kmalu zopet imeli priliko izvedeti zakaj so redovnice, ko boste v deliriju iskali pomoči pri redovnicah v njih zavodih. — Le počakajte, vse boste še lahko izvedeli, kakor je še vsaki, kakor bode še sam Kondež.

De Cormanin je prav tak zgodovinar, kakor je sam Kondež. Oba sta enaka. Sam Konda ve, kolikrat se zlaže v svojem listu! Kolikrat si izmisli ime kakega zgodovinarja, sam ve, koliko vrednost imajo marsikaki taki zgodovinarji ala Konda, kajti satan je imel vedno svoje pomagače na svetu, ki so pisali popolnoma tako, kakor Konda piše. — Vzemimo, da bi čez kakih petdeset let, ko bode nesrečni Konda že pod zemljo, kdo vzel v roke njegove blodnje in jih citiral kot pristni zgodovinski vir, ali ne bode smešno? — Enako je, ko Konda citira nekatere pornografične zgodovinarje.

Še enkrat ponovimo: Pa vzemimo, da bi bilo o duhovnikih vse to res, kar ti sovražniki Božji pišejo, da bi bili res duhovniki, škofje in papeži taki, kako je pa potem mogoče, da je katoliška cerkev vendar obstala celih 2000 let? Kako je mogoče, da je še danes tako mogočna in vpljivna? Da se še danes toliko stotisočev mladeničev in deklet posvečuje duhovskemu stanu ali redovnemu življenju? Ako so duhovniki taki, za božjo voljo, ali so vsi sodniki celega sveta, ali so vsi policaji podkupljeni, da vse to vedo in na to molče. Toliko smrtnih sovražnikov ima sveta cerkev, ima duhovščina. Kako je mogoče, da se more vse to vršiti? Da ti sovražniki ne store konec vsemu temu, da policija ne udre v župnišča, v samostane i. t. d.? — Da, slep mora biti, popolnoma slep in pa s svojo pametjo se je moral skregati, kdor bere tolike prismođarije in verjame tolike, tako odkrite laži, kakor jih piše ta list!

Rock Springska "Napredna Slovenka" si ne upa več na dan! Aha, jo je dobila po zobeh! Sedaj je samo še "napredna" slovenka. Svoje dično in dražestno ime nam je pa zatajila. **Revical**

V Murray, Utah imajo veliko "Škodo", ki ima Janeza in Jožeta jako rad. Navdušena je ta "škoda" tudi za I. W. W. Seveda I. W. W. in pa "Škoda" gredo skupaj, ker so vsi skupaj samo škoda človeškega rodu.

Ata Kristan so v škripcih. Toliko so proslavljali ruske socialiste! Toliko slavo so jim peli, kako so največji dobrotniki ruskega naroda, ker so vrgli despotizem. Sedaj se je pa skazalo, da carja ni vrgla socialna brezdomovinska internacionala, temveč demokratizem. Da, že od začetka so ravno socialisti celi čas delali zgago in postavili v nevarnost vso revolucijo. Kajpada, rdečkarjem se gre samo za kri in ropanje! Rrrrevvvolucija! — Ta rdeči ata pišejo:

Kar se je zgodilo v Rusiji je strašen, ali neizprosna nauka za vse dogmatične hiperradikalce, ki so s svojim blaznim fanatizmom, odkar se piše, najbolj ovirali napredek človeštva in tudi najbolj podpirali reakcijo Po vsem svetu vstajajo sedaj taki samozvani preroki, falsifikatorji socializma Napravili s si nekakšne svoje teorije, pa jih kratkoma lo krstijo za socializem.

Bravo, ata! Tako se govori! Resnico povejte kar naravnost! Kaj bi še človek tajil!

In to je, kar mi že trdimo celih 7 let, pa ste nam zmiraj trdili, da lažemo, da obrekujemo, da zavijamo! No rdečkarji. Sedaj so vam pa sami učeni ata Kristan povedali resnico! Ali sedaj vrjamate?

Ves naš socializem je humbug! Je samo sredstvo s katerim hočejo nekatere delamrčne propalnice slepariti ubogo delavstvo in se lepo rediti in bogateti na žulje delavca.

Delavec! Slovenski delavec, ko ti ponujajo socializem, pomisli samo to le: Kdo je ustanovitelj socializma? — Judje! — Marx, Engel, Bebel, Adler, — vsi krivonosi! — Kdo v Ameriki vodi celi socializem? — Sami judje! — Na drugi strani pa, kdo so kapitalisti? Sami Judje v veliki večini! Rotschild v Evropi. Tu razun par starejših milijonarjev bogate samo Judje. V New Yorku imajo že ves business v rokah. Tovarne gredo druga za drugo v njih roke. Ali si pa že kdaj videl, da bi Jud Juda napadel? Jud delal proti Judu? — Ne! V sili se bosta skrivaj pomižnila, bogatejši Jud bode podkupil revnejšega, to je. Kapitalist bode pomižnil bratu voditelju socializma, mu pomagal, da bode tudi on kapitalist, pa bosta izdala delavske koristi drug drugemu! —

Zakaj toliko, kriče proti farjem in proti katoliški cerkvi? Slepiti te hočejo! Peska ti hočejo nasuti v oči, da bi ne videl njih grdega izdajalstva in koristolovstva.

Kateri vodja socialistov ni umrl kot bogatin, kot kapitalist?

Slovenski delavec imej oči odprte! Ne rečem, da meni verjemi! Rečem samo: Bodi pameten in na nikogar slepo ne prisegaj. Misli sam s svojimi možgani! Saj Slovenci nismo zabiti, samo lahkoverni smol!

SLOVENSKA ŽENA

Sv. Monika

zgled krščanskim materam.

P. B. S. ofm.

ELIKO se je govorilo o napakah v katere je zabredel mladi Avguštin. Saj jih je popisal v več knjigah on sam v svoji starosti kot škof. V svoji veliki ponižnosti jih je pokazal svetu pač še v hujšji luči kakor so bile v resnici. Brez dvoma sta bila vključena v slabo njegovo srce in njegova volja; toda ni zašel tako globoko, da bi ne bilo zanj rešitve. Čut dostojnosti je ohranil sredi strasti in raskošnega življenja, katero si je tako bridko očital.

Oklenil se je sicer manihejske krive vere ter jo z vso vnemo zagovarjal pred svojimi znanci in prijatelji, pa edino zato, ker se mu je zdela prava vera. Tako je pisal sam pozneje: "O moj Bog, zdaj spo-

znam pred Teboj, ki si imel vsmiljenje z menoj, ko še nisem spoznal svojih napak, da sem hrepenel po resnici in Ti si bil, katerega sem iskal; toda iskal sem Te daleč, medtem ko si mi bil tako blizu." Bil je v zmoti, pa iskal in ljubil je resnico.

To je dobro vedela tudi njegova mati Monika, in četudi ji je bilo življenje Avguštinovo v veliko žalost, vendar je trdno upala, da bo prišel prej ali slej do spoznanja, kar je podlaga in prvi korak poboljšanja. Hud, nepričakovan udarec ga je zadel. Smrt je nenadoma pobrala njegovega najboljšega prijatelja izza mladih let. Nepopisna je bila njegova žalost. Polagoma je uvideval ničnost vsega posvetnega. Vendar kriva vera manihejska ga je še dolgo motila. Ni se je mogel znebiti, četudi je Monika skušala vplivati nanj po učenih in pobožnih možeh, posebno pa z molitvami, solzami in pokorili. Polastila se ga je neka dušna potrlost radi izgube prijatelja, ni mogel več ostati v domačem mestu in sklenil je podati se v Rim. Prikrival je sicer to namero materi, pa zastonj. Bala se je silno zanj. Zato je sklenila ali ga odvrne od tega sklepa ali pa gre tudi sama z njim. Oboje ji je pa izpodletelo. Avguštin je skrivaj odplul s svojim tovarišem iz Afrike, mati je morala ostati doma. Kdo bo popisal žalost prevarjene matere?

Eno leto je že bil Avguštin v Rimu, kjer je otvoril šolo. Pa v dušnem oziru je postal nekako brezbrizen: ni se zmenil ne za manihejsko ne za katoliško vero. Vsled duševnih naporov zbolil smrtnonevarno. Sam je zapisal pozneje v kakšnem dušnem položaju se je tedaj nahajal. Piše takole: "Odprt se mi je že zdel grob v katerega pridem kmalu, obložen z vsem hudim, katero sem storil proti Tebi o Bog, proti sebi in proti bližnjemu, veliko in groznih grehov je bilo, poleg njih je

težil mojo dušo še izvirni greh”. Pa ozdravil je, kar je pripisoval svoji materi z besedami, ki kažejo, kako zelo jo je ljubil, pravi namreč: “Ti o Bog nisi pustil, da bi umrl v takem stanu v kakršnem sem bil, kajti moja smrt bi bila zadala moji materi tako rano, da bi je nebila nikakor ne mogla prenesti. Poleg tega pa, zakaj so bile tolike molitve, tako goreče in neprestane? Ali bi bil mogel o Bog vsega usmiljenja, jih prezreti in ne pogledati na spokorno in ponižno srce čiste in trezne vdove, ki je obilno delila miloščino, tako častila tvoje svetnike, nikdar ne opustila sv. maše? Ali bi bil mogel zavreči njene solze, s katerimi ni prosila zlata ali srebra ali kake druge minljive reči, ampak edino zveličanje duše svojega sina? Ne, gotovo ne o Gospod, zato si jo uslišal in spolnil njeno prošnjo po svoji nespremenljivi ljubezni.” Ozdravil je od svoje nevarne bolezni ter sklenil zapustiti Rim in iti v Milan, kjer je na visoki šoli dobil službo učitelja govornišтва.

Srce Monike ni moglo dalje živeti brez sina Avgušтина. Hotela je iti za njim, zapustiti svoj dom, žrtvovati vse, da bi le sina pridobila za Boga.

Vidiš krščanska mati, kaj je storila, kaj trpela sv. mati Monika za svojega sina! Ona je znala ceniti vrednost otroka, vrednost neumrjoče njegove duše. Tako boš tudi ti le tedaj svoje dolžnosti do otrok zvesto spolnovala in jih krščansko odgojila, ako se zavedaš, kaj je vreden tvoj otrok, kolike cene je pred Bogom.

Otrok je podoba božja. Njegova duša je neizmerne cene, dražja kot vse druge stvari, dražja kot ves svet. Ta lepota odseva tako lepo na nedolžnem otročiču, ki je pri sv. krstu bil očiščen izvirnega greha. Zato je nad njim neka nebeška milina, da se ga vsakdo veseli, vsakemu prikupi. In glej, ta zaklad, ta podoba božja, krščanska mati, je tebi izročena, da jo varuješ in enkrat lepo izročiš nazaj Bo-

gu. Kolika čast, kako vzvišenega naloga!

Tvoje dete, krščanska mati, je pa tudi otrok božji. Otročiček tako rad pozdravlja svoje stariše s sladko besedo: oče, mati. In prav je tako. Pa otrok sklepa tudi svoje ročice, pogleduje proti nebu in izgovarja lepe besede: Oče naš, kateri si v nebesih. Tudi s tem prav ravna; kajti on je ravnotako, da, še bolj otrok neskončnega Boga kot otrok svojih starišev. Zopet kako vzvišena misel za krščansko mater: moj otrok, ki ga imam v naročju, je tudi otrok neskončnega Boga. Nebeški Oče gleda nanj z nepopisnim dopadenjem; On, pa tudi pričakuje od mene, da ga imam vedno za takega, da ga lepo odgojim in pripeljem v nebesa, ker je tudi dedič nebeškega kraljestva. Otrok božji je tvoj otrok, krščanska mati. V tem je vsa tvoja čast, v tem je tudi tvoja velika naloga, v tem bo enkrat tudi tvoja velika odgovornost; zato, krščanske matere, ne pozabite: vi ste odgojiteljice otrok božjih!

Otroci so pa tudi z ozirom na stariše, na človeško družbo in njih same velike cene. Neka bogata gospa iz Kapue je nekoč obiskala eno izmed najplemenitejših in najbolj čislanih gospej v Rimu po imenu Kornelijo. Kapuanska gospa je bila čisto posvetnega naziranja, mislila je, da je cena in vrednost gospe v bogati obleki, v dragocenih kamnih in lepotičju. Vse na njej je kazalo njeno ničemernost; vedno je govorila o svojem lepotičju ter silila v Kornelijo, da naj ji pokaže tudi ona svoje dragocenosti. Tej se pa ni nič mudilo s takim bahanjem in je skušala obrniti pogovor na druge bolj resne reči. Kar se odpro vrata in dva čvrsta, ljubezniva in dobro odgojena dečka vstopita. Zdaj postane Kornelija naenkrat polna življenja, veselo vstane, prime otroka za roke in ju predstavi gospej z besedami: “Glej, moja prijateljica, to so moje dragocenosti, to je moj ljubi krás.”

(Dalje prih.)

GLAVNI DRUŠTVENI PRAZNIK.

Tretja nedelja meseca septembra je posvečena Žalostni Materi Božji. Ta praznik je glavni praznik društva krščanskih mater. Ta dan dobe društvenice tudi popolni odpustek, ako gredo k svetim zakramentom.

Dolžnost vsake društvenice za ta praznik je:

1. da se nanj pripravi s kako malo devetdnevno pobožnostjo, ako le mogoče, z rožnim vencem sedem žalosti,

2. da na praznik sama, ako le količ kaj mogoče, opravi svete zakramente,

3. da na praznik iznova iz celega srca posveti sebe in svojo družino Marijinemu materinemu varstvu,

4. da skuša ta dan pridobiti kako svojih prijateljic za društvo,

5. za vsako društvo se spodobí, da si poskrbi društveno sv. mašo, katere naj se udeleže vse članice,

6. duhovni voditelji naj prirede na ta dan slavnostni shod društva s slovesnim sprejemom novih članic.

Umrla je v Pittsburghu, Pa., društvenica, mati Ana Laurič, stara 27 let, rojena Zalar iz Grahovega. Vsem slov. materam se priporoča v molitev. Naj v miru počiva!

Vsa društva Krščanskih mater naj za Koledar Ave Maria pošljejo imena odbora kakor hitro mogoče.

Tudi deklška društva prosimo, naj store enako.

Imamo materina društva, ki so bila slovesno ustanovljena. Veliko društvenic se je priglasilo. Toda danes — kje so? — Spe! — To bi ne smelo biti! — Upamo, da se bodo vzbudila in začela svoje blagošno delovanje med slovenskim žensvom. — Letošnji glavni društveni praznik v septembru, naj bi služil v poživljenje teh društev!

Jako veselo znamenje je, da so se začele zanimati za materino društvo tudi naše slovenske matere po naselbinah, kjer nimajo slovenskega duhovnika. Število takih društvenic se množi! — Za veljaven sprejem se ne zahteva drugega kakor to, da duhovni voditelj napiše ime v društveno knjigo. Slovesen sprejem v društvo se vrši samo tam, kjer je društvo cerkveno ustanovljeno. — Glavno je le: skupna molitev, krščanska vzgoja otrok, češčenje Marijino in krščansko življenje članic.

Kam boš dala, mati, svoje otročice v šolo sedaj v septembru, ko se bode začelo novo šolsko leto? — Društvene matere so strogo dolžne poslati svoje otroke v katoliško šolo in sicer v slovensko, ako je, ako ni slovenske, pa v najbližjo katoliško, naj že bode katere narodnosti hoče. — Ne pozabi, mati, da je splošno priznana resnica, da se otroci v katoliški šoli veliko več nauče, kakor pa v publičnih šolah. —

Izgovori, katere imajo pogosto matere, da ne pošiljajo svojih otrok v katoliško šolo, so največkrat prav meumni in nes pametni. Mati, premisli, kaj dobi otrok v katoliški šoli, kaj pa v publični in printerjaj. Ne bode težko spoznati, kaj zahteva od tebe materina ljubezen do otrok.

Kansas City, Kans. — G. urednik: — Dolžnost me veže, da se tudi jaz oglašim v našem katoliškem listu Ave Maria, katerega visoko čislam in nad vse rada berem, kakor tudi Mali Ave Maria kaj rada berem, kako si ti mali naši Amerikančki dopisujejo na "kornjerju". — G. urednik, moja srčna želja je, da bi ta krasni list zahajal v vsako slovensko hišo v Ameriki. Zadnjič sam brala da naj vam naznani vsaka naselbina, kjer je materino društvo ustanovljeno, imena odbornic. Da ne bode kdo mislil, da smo mi v Kansas City, Kans. zaspali, vam sporočam, da nismo zaspali temveč, da naše materino društvo prav lepo napreduje že več let. Čast slovenskim ženam, ki se tako oklepajo svojega društva in delujejo tako složno. Naš častiti g. župnik Rev. Perše so nam naročili tudi zastavo, katero smo si že dolgo želele. — Vabim slovenske žene naše naselbine, da pristopijo v to lepo društvo. Vsaka plača 10 c. na mesec. Poleg tega ima pa še duševno korist. Vsaki mesec imamo

eno sv. mašo in skupno obhajilo, namreč drugo nedeljo v mesecu.

Iskreno pozdravljam vse društvenice sosesre materinega društva in želim, da bi se to naše lepo društvo razširilo po vsej Ameriki po vseh slovenskih naselbinah.

Katarina Majerle.

URAD DRUŠTVA KRŠČANSKIH MATER V KANSAS CITY. KANS.

Duhovni vodja: Rev. J. Perše,
Predsednica: Katarina Majerle,
Tajnica: Jožefa Zupan,
Blagajnica: Marija Majerle.

Izpod peresa naših malih.

Za mesec julij naložil je Naš Striček v Malem Ave Maria otrokom nalogo: "Zakaj moramo spoštovati duhovnika."

Nalogo je izdelalo nekako 50 slovenskih šolarjev in solarčkov. Prepričan sem, da bi vsak naš čitatelj bral te naloge s tolikim zanimanjem, kakor smo jih mi, ko bi le prostor dopuščal, da bi jih vse priobčili. Vendar pa si ne moremo kaj, da bi vsaj nekaj glavnih misli ne pobrali iz teh nalog tudi za nas "ta-velke". Mali pišejo:

"Duhovnik je namestnik Kristusov, katerega si je Kristus izbral, da nas vodi po težki in nevarni poti skozi življenje proti nebesom" (Margaret Sterk, Kansas City, Kans.). "Da bi nas pa zavezal, da sledimo tem vodnikom je Gospod Jezus Kristus rekel: Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje mene zaničuje." Ako toraj ne poslušamo duhovnika ali ga zaničujemo, ne poslušamo in zaničujemo samega Kristusa." (Pepica Gende, La Salle Ill.) "Kristus je bil tudi duhovnik in sicer prvi pravi duhovnik večnega Boga. Že v stari zavezi je Bog že Mojzesu zapovedal, naj si določijo duhovnike . . . Duhovnik, predno postane duhovnik se mora kot mladenič dolga leta učiti in pripravljati za ta velik stan". (Joe Zakrajšek, Cleveland, O.) "Duhovniki morejo opravljati svojo službo, s pomočjo in razsvetljenjem svetega Duha, ker on jih vodi in razsvetljuje, da morejo svojo dolžnost spolnovati. (Caroline Čulik, Joliet, Ill.) "Duhovnik je srednik med Bogom in ljudmi. On spremlja življenje kristjana od zibelke do groba, od rojstva do smrti." (Jozef Skerl, Barberton, O.) "Poglejmo malo njih (duhovnikovo) delo za nas. Ko smo prišli na svet z izvirnim grehom na sebi, brž so nas nesli k svetemu krstu, kjer nas je duhovnik očistil od greha, da smo postali otroci božji in dediči nebeškega kraljestva." (Marija Trontel, Pueblo, Colo.) "Duhovnik je večji naš dobrotnik kot angeli ali svetniki! ti nam morejo prositi Boga za nas, ne morejo nas pa odvezati naših grehov, kar pa je duhovnikovo največje veselje." (Frances Stergar, Indianapolis, Ind.) "In ko smo se že nekoliko zavedli so nas že podučevali in potrdili v sveti veri. Kako skrbno so nas pripravili na sveto spoved, da so nas

vrnili nazaj k Bogu!" (Marija Trontel, Pueblo, Colo.) "Edino duhovnik je, ki ljudi združuje z Bogom in odvrača od nas Božjo jezo, katero si zaslužimo z našimi grehi s tem, da ima oblast skesanim grešnikom grehe odpustiti in nas zopet združiti z Bogom". (Ida Rován, Johnstown, Pa.) "Jezus Kristus je podelil svojim mašnikom oblast grehe odpustiti in deliti sveto odvezo". (Annie Nemanich Soudan Minn.) "Ko pridemo k spovedi se nam ni treba bati, da bi bili naši grehi izdani, ker duhovniki ne smejo nobenemu povedati, kar slišijo pri spovedi". (Frances Kavčič, Trail, B. C. Canada.) "Duhovniki skrbijo za naše duše in nas vodijo proti nebesom vsaki dan. Zato bero sveto mašo in oznanjujejo ob nedeljah božje besede in nam dele svete zakramente" (Meta Žumer, Rice, Minn.) "Najsvetejše opravilo duhovnika je pa daritev svete maše, ko se po molitvah in besedah duhovnikovih spremeni kruh in vino v Telo in Kri našega gospoda Jezusa Kristusa, kjer je takoreč Bog pokoren mašniku". (Elizabeta Kolar, Pueblo, Colo.) "Kako se veseli duhovnik, kadar vidi, da napredujemo v čednostih, kako iščejo grešnika, da bi ga privedli zopet nazaj na pravo pot. Nobena daljava, težava ali nevarnost ga ne ustraši, čez hribe in doline gre dostikrat v pomankanju in trpljenju da reši neumrjoče duše!" (Theresa Vodišek, Pueblo, Colo.) "In če bomo duhovnike lepo ubogali in jih spoštovali in ljubili bomo gotovo bógaboječe in vzgledno živeli. Njim pač veljajo besede Kristusove: "Kateri bodo učili druge se bodo svetili kakor zvezde na nebu. (Mary Petek, La Salle, Illinois). "Posvečeni so mašniki Bogu! Kakor žrtva delajo in se trudijo dan in noč za rešitev duš in gredo za grešnikom kakor pastir za izgubljeno ovco tako dolgo, dokler jo ne najdejo." (Frances Gunde, Johnstown, Pa.) "Oni učijo stare in mlade. Mi mali otroci jih moramo spoštovati tudi zato, ker so najbolj prijazni z nami. Drugi ljudje nas prezirajo. Imajo nas za manj vredne, posebno nas otroke revnih starišev. Nikakor pa ne katoliški duhoven. Kadar jih srečam, vselej imajo prijazen pogled in kakšno lepo besedo da sem vesel že od daleč, da jih bom srečal in kako lepo nas tolažijo v boleznih in nesreči. Pripravljeni so vsako uro spovedovati, kar je po mojih mislih jako neprijetno. Oni gredo po več mil daleč in neso zadnjo popotnico in tolažbo umirajočemu človeku, pa ne sa-

mo domačemu ampak vsacemu tujemu revežu. Ne boje se ne slabega vremena ne težave poti. Sploh so to najboljši ljudje, kar sem jih jaz videl." (Frank Bambič Jr., Cherryvale, Kans.) "Duhovnik pregazi sneg, ne gleda na nevarnost, ako se mu mudi z zadnjo popotnico k umirajočemu samo da mu pomaga in ga pripravi na dolgo pot iz tega sveta v večnost." (J. Kobal Chicago, Ill.) "Ako bi kak človek ležal na smrtni postelji in bi poklical vse najimennitnejše poglavarje iz celega sveta ne bi mogel niti eden mu podeliti zakramenta svete odveze. Če pa pride kak reven duhovnik le on mu more odpustiti v božjem imenu grehe." (Louis Bombač, Lorain, O.) "Pride čas, ko končavamo svoje zemeljsko življenje in začnemo gledati v večnost. Pridejo sorodniki, ali prijatelji, pa nam ne prinese tolažbe. Pride pa mašnik k bolniku, kako ga zveseli. Prinese mu krepčila za dušo in pogosto tudi za telo! Kako je žalostno, ako ni mašnika, ko lega človek k večnemu počitku." (Frank Petrovič, Cleveland, O.) "Da duhovniki so naši najboljši prijatelji! K njim se vedno lahko zatečemo v času križev in težav. Njim lahko razkrijemo svoje srce in vedno smemo upati na njih pomoč bodisi z dobrim svetom, bodisi tudi v dejanju." (Josefine Kresse, Cleveland, O.) "Zato pa pravi Jezus: Če pa tvoj brat cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik! Kakor je Oče mene poslal tudi jaz vas pošljem." (Cecilia Braidich, Pueblo, Colo.) "Zato tudi druge vere ljudje imajo spoštovanje do katoliškega duhovnika. Edino le kranjski socijalisti jih psujejo z najgršim imenom. Za te odpadnike pa molimo mi, otroci naročniki Malega Ave Maria," kot je molil naš Zveličar: "Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!" (Rozi Perovšek, Willard, Wis.) "Res je, da tudi duhovniku, vključ temu niso tla z rožcami posuta, ampak s trnjem, katerega je dosti vmes. Posebno dandanes je težka služba katoliškega duhovnika. (Frank Schweiger, Soudan, Minn.) "Kako pač mora boleti duhovnika, ako vidijo, kako jih po časnikih zmerjajo. Pa blagor jim, kateri zavoljo pravice preganjanje trpe, ker njih je nebeško kraljestvo. Zato pa mi dragi mali Amerikančki in Amerikanke naredimo že sedaj sklep v naši nežni mladosti, da bomo zmiraj spoštovali in ubogali naše največje dobrotnike, prečastite gospode duhovnike." (Pepica Gende, La Salle, Ill.) "Enkrat je en fant naredil 'špas' na gospoda. Rekel je dvema drugima, naj gresta v postelj in se naredita bolna, sam je šel pa duhovnika klicat. In ko je duhovnik prišel je našel res oba — mrtva: Da, Bog bo kaznjeval one, ki se pregreše na njegovih duhovnikih". (Ana Seliškar, Rice, Minn.) "Že sedaj naredim trden sklep, da bom spoštovala vse duhovnike, kakor moje največje dobrotnike ter za nje molila ne le sedaj, ko sem še nezmožen otrok, tudi pozneje, ko bodem stara ženica." (Jožefa Bratkovič, La Salle, Ill.) "Naša dolžnost je moliti za duhovnike in jih ljubiti, ker duhovski stan je težki stan in ni

lahko biti duhovnik." (Mary Malerich, Greaney, Minn.) "Sv. Terezija (bolje Sv. Frančišek Assiški. Urednik) je rekla, da ko bi srečala duhovnika in angelja, bi najprej pozdravila duhovnika, potem še le angelja". (Ana Roitz, Pueblo, Colo.) Spoštovanje moramo pa tudi zato imeti do duhovnikov, ker so po večini veliki čistilci Marije, Božje matere, kakor je Jezus ljubil svojo mater!" (Mary Princ, Cleveland, O.) "Škofje in mašniki se tudi ne ženijo, da se tako popolnoma darujejo za Boga in bližnjega in so vredni svoje svete službe." (Frančiška Kavčič, Trail, B. C. Canada.)

Nashwauk, Minn. V zahvalo in v večjo čast Marije, lurske Matere božje popišem v naslednjem, kako sem bila po dolgi bolezni na Njeno priprošnjo ozdravljena.

Bila sem bolna štiri leta tako, da nisem mogla delati. Bila sem pri zdravniku ki mi je pa rekel, da se moram podvreči operaciji, drugače ne bodem več zdrava. Na vprašanje, če bodem po operaciji zopet zdrava, mi je rekel, če se operacija posreči, da, vendar zagotovila mi ne more dati. Tudi delati bi ne smela več težkega dela in ne veliko hoditi. Vsa žalostna se vrnem od zdravnika domov. Povedala sem materi, kaj je rekel zdravnik. Mati so mi odsvetovali in me spomnili na moje otročiče, ki jih imam pet, in bi ostali brez matere, če se operacija posreči, da, vendar zagotovila delati, živela bodeš vsaj toliko časa, da jih podučiš in vzgojiš za dobre katoličane, predno umrješ, so mi rekli — in ubogala sem njih nasvet. Tudi nismo imeli denarja in moj mož je bil brez dela. V moji bolezni sem veliko brala. Tako dobim v roke tudi "Šmarnice Lurske Matere Božje". Ko jih prebiram, vidim, koliko čudežev se je zgodilo na njeno priprošnjo v čudežnem studentu v Lurdu na Francoskem. Zelo sem bila žalostna, da mi je nemogoče iti v Lurd in tam Marijo prositi za zdravlje. Ko sem "Šmarnice" čitala naprej, najdem da jih je veliko ozdravelo, ki so dobili na dom lurske vode. To me je navdalo z novim upanjem

in želela sem dobiti lurške vode. Takoj pišem svojemu bratu v St. Francis Seminary, ki je tam v šoli in ga prosim, če more kje dobiti lurške vode. Kmalu sem dobila pismo in tudi malo steklenico lurške vode. Zelo sem se razveselila, vendar sem se skoraj bala začeti prositi Marijo, ker sem se čutila nevredno zahtevati od Nje tolike milosti. Bolezen me je čedalje hujše mučila. 15. aprila 1916. sem začela devetdnevnic. Solznih oči sem molila in prosila naj se me usmili in usliši. Šla sem k spovedi in k sv. Obhajilu. Deveti dan, 23. aprila 1916. sem bila res uslišana. Bolečine so prenehale. Šla sem k sv. maši; bilo je ravno na velikonočno nedeljo. Med celim svetim opravilom sem lahko klečala, kar prej nisem mogla, in nisem bila nič utrujena.

Čast in hvala Lurški Materi Božji! Že eno leto je minilo o veliki noči in

sem popolnoma zdrava. Stara bolezen se ni več povrnila. Lahko delam vsako še tako težko delo.

Letos meseca maja sve z mojo materjo kupile podobo Lurške Matere Božje za cerkev v Nashwauk, v zahvalo za podeljeno zdravje.

Mrs. Katarina Majerle.

ZAHVALA.

Ker je bila moja hčerka Ivanka hudo bolna, sem obljubila da bom dala v "Ave Maria" zahvalo Mariji. Kmalu na to je ozdravela.

Mrs. Fannie Baraga,

Adv.

Lorain, O.

JAVNA ZAHVALA.

V bolzni mojega sinčka sem se zaupno obrnila k Mariji in obljubila javno se zahvaliti v "Ave Maria". Hvala Bogu in Mariji, otrok je ozdravel in z veseljem spolnim svojo obljubo.

Mrs. Frančiška Šparovec,
Pittsburgh, Pa.

Adv.

Poizvedovalni kotiček

Vprašanje: Ali ni neumno, da si vladarji pridevajo, da so po božji milosti vladarji? — Kaj pomeni ta izraz? — Prosim pojasnite!

Odgovor: Ta navada je že silno stara. Najdemo jo hitro, ko je krščanstvo premagalo tudi poganke "božanske" kralje in vladarje, ki so se imeli, da so poosebljeni bogovi, ko jim je uklonila njih kruti tilnik. "Po božji milosti" so si prvi krščanski vladarji pridievali, ker so s tem priznali, da niso neomejeni gospodarji nad življenjem in imetjem svojih podložnih, temveč da so samo po milosti božji to, kar so, da so odgovorni svojemu Bogu za vsako svoje dejanje, za vsako svojo krivico, katero store, kakemu svojemu bližnjemu, ki je njih podložni, da so pred Bogom vsi ljudje enaki, naj bode kralj ali zadnji berač. Ako je kdo kralj, je to samo posebna milost božja, za katero mora kralj biti hvaležen svojemu Bogu. Dvanajst milijonov nedolžnih žrtev je dalo svojo kri in svoje življenje in imetje, predno je krščanstvo uklonilo ošabne tilnike teh vladarjev in doseglo to zmago prve stopinje svobode. Vsaka oblast

je od Boga, uči sveta cerkev in ni oblasti, ako ni od Boga. — Kraljeva oseba ni toraj nič. Med njo in osebo beračev ni nobenega razločka, samo oblast je druga. Zato lepo Jezus uči: "Kdor je med vami prvi, naj bode kakor zadnji in služabnik vseh!" Oblast ga ne poviša, temveč ga naredi samo služabnika bratov in čast njegova obstoji samo v tem, ako res to svojo oblast porabi v korist in napredek svojih bližnjih, čez katere je postavljen. — Žalostno je res, da so si zadnje čase nekateri vladarji začeli razlagati te besede popolnoma po svoje, popolnoma napačno in v nekrščanskem duhu. "Samo svojemu Bogu sem odgovoren za svoja dejanja", je vskliknil sedanji grški kralj. — Da je to popolnoma napačna misel, je jasno. Ako bi bil res vladar odgovoren samo svojemu Bogu, vzemimo pa da ta vladar v Boga niti ne veruje v svojem srcu, morda samo na zunaj radi ljudi, ker misli, da mu vera pomaga držati ljudi pod svojo oblastjo. Kličejo ga pogosto, samo ko stoje pred ljudmi! Njih življenje in delovanje pa kaže vse drugačno mišljenje. Komu naj s potem ti kralji odgovorni? — Ko je Savel zlorabil svojo oblast, ki mu je bila izročena,

poslal je Bog preroka, ki je mazilil Davida mesto njega za kralja, njemu je pa povedal, da je odstavljen! — Ako človek misli na vse to, skoraj bi mislil, da je sedanja vojska kakor nek klic od zgoraj, ki kliče na odgovor one, ki so zlorabili svojo oblast.

Zato raba teh besedij pomenja veliko, ko bi jo vladarji samo rabili v tem smislu. Neumen pa ta izraz ni, ker smo vsi po milosti božji to, kar smo!

Kaj ima "hudiček" opraviti na platnicah A-ve Maria?

Slovenci ste čudni ljudje. Večinoma je vsaka druga beseda zabeljena vsaj z enim "hudičkom". Drug družega imenujete "hudič" a. — Če ga pa kje le naslikanega vidite, se ga pa že bojite. Čudno! — Na platnicah pomeni "hudiček" naš grdi slovenski "socijalizem", ki kakor "hudič" skuša naše slovensko delavstvo odtrgati od Boga.

Vprašanje: Ali lahko posamezni mož ali mladenič pristopi v društvo "Nasvetejšega imena" v krajih, kjer ni podružnic? Kako in kam?

Odgovor: Vsak mož in mladenič lahko pristopi. Priglasiti se mora pismeno tam, kjer je tako društvo ustanovljeno, da se mu pošljejo pravila. Zato ni potreben slovensen sprejem, ker glavno je: spolnjevati pravila in po njih živeti.

Vprašanje: V slučaju, da je dosmrtni naročnik "Ave Maria" vpoklican v vojno in tam ubit, ali dobi potem njegova žena list do njene smrti?

Odgovor: V tem slučaju bo dobivala žena do svoje smrti list.

Vprašanje: V stari domovini sem bil sprejet v tretji red, obljubo sem napravil tukaj, po preteku nekaj let, pa nisem nič sporočil prejšnjemu predstojništvu. Ali je vseeno veljavna?

Odgovor: Da! Obljuba je veljavna, če tudi niste sporočili prejšnjemu predstojništvu.

Vprašanje: Ali ima svetni človek pravico pisati in izdati molitvenik?

Odgovor: Tudi svetni človek ima pravico izdati molitvenik, če je tega zmožen in ga potrdi cerkvena oblast, kateri se mora predložiti v pregled molitvenik.

Vprašanje: Kdo je ta "Father Francis", o katerem ste v zadnji številki pisali, da so ga zaprli i. t. d. Ljudje ne vedo in bi se kdo motil, misleč, da je to kak katoliški duhovnik.

Odgovor: Ta "Father" Francis ni katoliški duhovnik, temveč si je sam nadel to ime. Slepnil je lahkoverne ljudi različnih narodnosti in tudi par naših rojakov v Waukegan, Ill. je bilo toliko zaslepljenih, da so mu verovali in odpadli od katoliške vere. V kolikor je nam znano, so še pravočasno spoznali goljufijo in se zopet oklenili prave svoje rimokatoliške cerkve.

Uredniku "Glas Naroda" pojasnujemo, da "Brooklynska priloga" je res namenjena samo izvoljenim in — izbranim, toraj — "trčnim" gotovo ne. Oprostite, toda po Vaših neumnih opazkah se lahko to sklepa. — Brooklynska priloga je za farane slovenske cerkvene občine in če Vas veseli stisniti ta "repek" — prilogo, kar pristopite v župnijo, ker dosedaj tako v nobeno ne spadate. Škodilo Vam ne bo!

Zlato zrnje med plevami.

Ivana Pintar.

Muha sreča tovarišico.

"Ali si že videla našega sovražnika pajka?"

"O, da! Videla sem ga, videla. Po vseh kotih jih je veliko. Tudi meni je že začel presti svojo nevarno mrežo. Toda zavedla sem se še o pravem času in zbežala. Pa bi me bil skoraj vjel! Zmotil se je za enkrat!"

"Da, da vidim, da imaš še zdrave peroti in še vso kri, vidim. Toda paziti se treba!"

"Da, da, ta nevarnost me je izmodrila: Nikoli več ne blizu pajka!"

"Prav imaš, sestra! Če se bomo nevarnosti varovale, si bomo življenje ohranile!"

Slovenske dekle, ali ne preže grdi in ostudni pajki tudi na te? — Ali ne razpregajo svojih zapeljivih mrež tudi za te po vseh koncih in krajih? Korak za korakom? — Kaj je rekla muha, ki je komaj ušla nastavljeni pajčovini? —